

Arrest

nr. 51 164 van 16 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. M. HOLAIL, loco advocaat P. VAN ASSCHE, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 maart 2009 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 25 mei 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 13 november 2009.

1.3. Op 14 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 15 juni 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Afghanistan, meerbepaald uit de hoofdstad Kaboel. U bent geboren in de wijk "Qala-e Musa". U verklaarde daar altijd te hebben gewoond tot u in het jaar 2009 Afghanistan diende te verlaten. U bent een Hazara van etnische origine en een sjiëtisch moslim. U verklaarde minderjarig te zijn bij uw aankomst in België.

U verklaarde dat u Afghanistan diende te verlaten omwille van een conflict tussen uw vader die een bakkerij openhield en de eigenaar van het gebouw waar die bakkerij gelegen was. Omwille van de centrale ligging wilde de eigenaar het gebouw aan iemand anders verhuren en daarom wilde hij uw vader uit het pand zetten. Enkele maanden vóór uw vertrek uit Afghanistan, zou de eigenaar zijn overleden. Diens zoon, Z.(...), zou nadien op een agressieve wijze geprobeerd hebben jullie uit het gebouw te zetten. De dag na het Afgaanse Nieuwjaar 1388, op 2 hamal 1388 (Westerse kalender: 22 maart 2009), zou Z.(...) zijn gedood. U kwam die ochtend aan in uw winkel en zag dat soldaten het lijk van Z.(...) weghaalden. Daarop kwamen diens moeder en zus uw winkel binnen. Ze beschuldigden u van moord op Z.(...). Plots kwamen er vijf gewapende mannen uw winkel binnen en ze hebben u ontvoerd. Ze waren van de 'Mudjahedeën'. U werd naar het Noorden gevoerd in plaats van naar het politiebureau. Aldaar werd u in een huis opgesloten en door een persoon bewaakt. Diezelfde persoon heeft u geholpen. Hij contacteerde uw vader die 200.000 Afghani losgeld betaalde om u vrij te krijgen. U bent de dag na uw ontvoering vrijgekomen en u vluchtte dadelijk naar Pakistan, samen met uw vader. De man die u had vrijgelaten zei dat u niet naar huis mocht terugkeren want de 'Mudjahedeën' zouden u doden. Ze kenden uw adres. Na enkele dagen verblijf in Peshawar reisde u met een smokkelaar naar Karachi. Van daaruit reisde u met een vliegtuig naar een onbekend land van waaruit u naar België kwam. Op 31 maart 2009 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een identiteitskaart ("taskara") neer. U voegde daaraan toe dat uw ouders omwille van dezelfde problemen naar Pakistan zijn gevlucht, maar dat u niet weet waar ze zijn en aldus geen contact met hen kan opnemen.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afgaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

In casu dient echter, na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag, te worden vastgesteld dat u uw beweerde vrees bij terugkeer naar Afghanistan, in de zin van de Vluchtelingenconventie, niet aannemelijk maakt. U legde incoherente en onvolledige verklaringen af die de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnen.

Zo verklaarde u in eerste instantie ten aanzien van het CGVS dat u op 2 hamal 1388 (Westerse kalender: 22 maart 2009) Afghanistan verliet (zie gehoorverslag CGVS 13/11/09 p.10). U voegde daaraan toe dat de mensen die u opsloten, hetgeen volgens u op 2 hamal 1388 gebeurde (Westerse kalender: 22 maart 2009), u **die avond zelf hebben vrijgelaten**. Ook ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) bevestigde u dat u op 2 hamal 1388 of 22 maart 2009 uit Kaboel vertrok (zie verslag DVZ vraag 34). Nadien verklaarde u echter dat u op 3 hamal 1388 (Westerse kalender: 23 maart 2009) pas zou zijn vrijgelaten, nadat u een nacht lang was vastgehouden, en dan pas Kabul, en dus Afghanistan, verliet. U stelde dat u **één nacht werd vastgehouden** door de mensen die u oppakten (zie gehoorverslag CGVS 13/11/09 p.21 en 22). Wanneer u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd, verklaarde u dat u de exacte datum niet meer wist (zie gehoorverslag CGVS 13/11/09 p.23). Het CGVS moet vaststellen dat het hier niet in hoofdzaak om een exacte datum gaat maar eerder om het feit of u al dan niet één nacht in gevangenschap heeft moeten doorbrengen. Men kan er immers van uitgaan dat deze gevangenschap, hoe kort ook, zulk een impact heeft op een persoon, dat zulke zaken herinnerd worden, des te meer daar ze slechts een half jaar voor het gehoor op het CGVS plaatsvonden. Over het gegeven of u al dan niet de nacht in gevangenschap heeft moeten doorbrengen zou u toch éénduidige verklaringen moeten kunnen afleggen.

Bovendien is uw asielrelaas stereotiep en weinig overtuigend. Zo kon u geen antwoord geven op de vraag waarom deze mensen u ontvoerden (zie gehoorverslag CGVS 13/11/09 p.20). Zelfs aangenomen dat jullie verwickeld waren in een dispuut met Z.(...) aangaande de huur van de bakkerij, dan nog moet u tijdens uw ontvoering en detentie bepaalde opmerkingen of verwijten van uw belagers hebben aanhoord en bepaalde zaken hebben vernomen. Overigens, dringt de vraag zich op waarom ook uw vader in deze zaak niet werd geïnterviewd, hij was immers in eerste instantie verantwoordelijk voor

de bakkerij en kon dus, nog meer dan u, in verband worden gebracht met de dood van Z.(...), de persoon die hem het leven zuur maakte en dreigde zijn zaak af te nemen. Uw vader zelf werd blijkbaar niet onmiddellijk lastig gevallen. In hetzelfde verband weet u niet echt te zeggen waar u werd vastgehouden, u werd naar een dorp ten "noorden" ("Shamali") van Kabul gevoerd maar het is onduidelijk op welke plaats of in welke precieze regio u zou zijn vastgehouden (zie gehoorverslag CGVS 13/11/09 p. 19-20). Ook deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts moet het CGVS opmerken dat u, met uitzondering van een identiteitsbewijs, geen enkel document uit Afghanistan kan voorleggen, ook niet betreffende de huur van de bakkerij die jullie zouden hebben gehad (zie gehoorverslag CGVS 13/11/09 p.8). Teneinde te kunnen peilen naar uw actuele situatie in Afghanistan, verklaarde u met niemand nog contact te hebben in Afghanistan, noch elders, Pakistan of Iran, zodat u ook geen enkel document of meer actuele informatie kan toevoegen aan uw dossier (zie gehoorverslag CGVS 13/11/09 p.9 en 23). Het is echter weinig geloofwaardig dat u geen enkel contact meer zou kunnen maken met iemand in Kabul, Afghanistan, indien u daar werkelijk tot in maart 2009 zou hebben gewoond en gewerkt in de bakkerij van uw vader. Men bouwt als adolescent toch een netwerk uit van vrienden, collega's, burens, medestudenten en anderen. U verklaarde niemand in Kabul te kunnen contacteren omdat u er geen familie hebt. Maar in de Afghaanse context is het niet geloofwaardig dat u buiten uw ouders geen enkel (familiaal of ander sociaal) netwerk zou hebben, des te meer u in de stad woonde en deel uitmaakte van het openbare leven via uw werk in de bakkerij (zie gehoorverslag CGVS 13/11/09 p.12). Uw ouders zouden zich volgens de laatste berichten niet meer in Afghanistan bevinden, maar ook van hen heeft u geen contactgegevens. Mogelijks vertoeven ze in Pakistan. Echter, de mogelijkheid om via het Rode Kruis meer informatie te verkrijgen heeft u - in tegenstelling tot ander jongeren in het asielcentrum - niet benut (zie gehoorverslag CGVS 13/11/09 p.12). Deze toch wel lakse houding doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook aangaande uw beweerde reisweg legde u weinig geloofwaardig verklaringen af (zie gehoorverslag CGVS 13/11/09 p.11-13). Zo had u geen enkel idee in welke luchthaven u zou zijn aangekomen in Europa, u wist niet met welk paspoort (enkel dat het een rood was) u reisde en u kende de gegevens van dat paspoort niet. U wijt dit aan het feit dat het paspoort in het Engels was opgesteld. Nochtans wist u wel te vertellen dat op één pagina uw naam J.(...) stond geschreven, in het Engels. Nochtans liet u even daarvoor uitschijnen dat u de gegevens vermeld op het paspoort (nationaliteit, volledige naam, geboortedatum, visum) niet kende omdat het in het Engels was geschreven (gehoorverslag CGVS 13/11/09 p. 12-13). Uw verklaringen zijn aldus niet coherent. Zelfs aangenomen dat u de paspoortgegevens niet kon lezen, is het ongeloofwaardig dat de smokkelaar u niet beter zou hebben voorbereid op deze reis. Gezien de huidige strenge en individuele controles die gebeuren op de internationale luchthavens, is het weinig waarschijnlijk dat u vanuit Pakistan naar Europa reisde zonder meer gegevens te kennen van uw paspoort. Dit alles laat vermoeden dat u niet de gehele waarheid vertelt betreffende de manier waarop u naar Europa bent gereisd. Opnieuw ondermijnt dit uw geloofwaardigheid.

Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen heeft u uw beweerde vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk gemaakt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afghaan toegekend.

Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA-research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate "Security Update" vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapende conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afghaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door

Afghaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid. Maar het stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van anti-regeringselementen en de Afghaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afghaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit research van CEDOCA blijkt dat er door de grote internationale aanwezigheid in Kabul voldoende verslaggeving over de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul bestaat en dat de veiligheidssituatie niet significant is gewijzigd sinds het UNHCR-advies van oktober 2008. (zie bijgevoegd antwoorddocument "Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 19 november 2009). U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In de hoofdstad Kabul worden aanvallen uitgevoerd door de Taliban, doch in de hoofdstad Kabul wordt geen "open combat" gevoerd. De incidenten in de hoofdstad nemen de vorm aan van zelfmoordaanslagen en aanvallen op high profile doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd en nemen ook de vorm aan van zelfmoordaanslagen en bembommen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd. Ook is het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt.

Verscheidene bronnen liëren een belangrijk deel van de toename van het geweld aan de presidentsverkiezingen. Hoewel er in die specifieke context in aanloop naar de verkiezingen aanslagen werden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen; is heden het risico voor Afghaanse burgers niet significant toegenomen. De gewone Afghaanse burgers werden bij deze gelokaliseerde aanslagen niet geviséerd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert vooreerst aan dat aan zijn identiteit en afkomst uit Kabul niet wordt getwijfeld en dat hij als minderjarige is moeten vluchten uit zijn land van herkomst hetgeen impliceert dat hij behoort tot een bijzonder kwetsbare groep en derhalve bijzondere bescherming dient te genieten. Voorts tracht verzoeker de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, met name wat betreft zijn tegenstrijdige verklaringen over het tijdstip waarop hij zou zijn vrijgelaten en het land zou verlaten hebben, de reden waarom mensen hem zouden ontvoerd hebben, zijn gebrek aan documenten uit Afghanistan, zijn nalatige houding om contact op te nemen met mensen in Afghanistan, en zijn reisweg. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, argumenteert verzoeker dat hij wel degelijk een ernstig risico loopt om in zijn regio van herkomst het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. In de mate dat verzoeker kritiek uitbrengt op de motieven van de bestreden beslissing, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) hij incoherente en onvolledige verklaringen aflegde over de duur van zijn opsluiting en het tijdstip waarop hij zou zijn vrijgelaten en het land zou verlaten hebben, (ii) zijn asielrelaas stereotiep en weinig overtuigend is aangezien hij geen antwoord kon geven op de vraag waarom de ontvoerders hem viseerden en waar hij werd vastgehouden, (iii) hij, met uitzondering van zijn identiteitskaart, geen enkel document uit Afghanistan kon voorleggen en hij ook niet getracht heeft contact op te nemen met iemand in Afghanistan, Pakistan of Iran om actuele informatie te bekomen, ofschoon hij hiertoe de mogelijkheid had via het Rode Kruis, (iv) hij weinig geloofwaardige verklaringen aflegde met betrekking tot zijn reisweg, en (v) er voor burgers uit Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zoals uitgebreid toegelicht.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn asielaanvraag gerechtvaardigd is. In de mate van het mogelijke moeten stavingstukken worden aangebracht. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn vrees voor vervolging omwille van de valse beschuldiging de zoon van de (overleden) eigenaar van de bakkerij, die door zijn vader gehoord werd, vermoord te hebben, niet staakt aan de hand van documenten, noch aan de hand van coherente en duidelijke verklaringen, zoals blijkt uit hetgeen volgt. Waar verzoeker betoogt dat aan zijn identiteit niet wordt getwijfeld en hij geen andere documenten, zoals het huurcontract van de winkel, kan voorleggen omdat ook zijn vader naar Pakistan is gevlucht, hij bovendien minderjarig is en hij niet de huurder is van het pand, wijst de Raad erop dat het in de eerste plaats aan de kandidaat-vluchteling toekomt om in de mate van het mogelijke zijn relaas te staven. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker geen enkel document, buiten zijn taskara, indient.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, is de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker geen eenduidige verklaringen kon afleggen over het gegeven of hij al dan niet een nacht in gevangenschap heeft moeten doorbrengen, niet te beschouwen als 'muggenzifterij'. Verzoeker gaat voorbij aan de motivering in de bestreden beslissing waar duidelijk en terecht wordt gesteld dat *"Het CGVS moet vaststellen dat het hier niet in hoofdzaak om een exacte datum gaat maar eerder om het feit of u al dan niet één nacht in gevangenschap heeft moeten doorbrengen. Men kan er immers van uitgaan dat deze gevangenschap, hoe kort ook, zulk een impact heeft op een persoon, dat zulke zaken herinnerd worden, des te meer daar ze slechts een half jaar voor het gehoor op het CGVS plaatsvonden. Over het gegeven of u al dan niet de nacht in gevangenschap heeft moeten doorbrengen zou u toch éénduidige verklaringen moeten kunnen afleggen."*

De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen niet in het minst eenduidig zijn. Immers, uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker het volgende stelt dienaangaande: *"Mensen die me opsloten hebben me zelfde avond vrij gelaten (...) die avond kwamen we naar een plaats in Kabul, Pul e Mohmad Khan, daar huurden we een auto, (...) die avond verliet ik Afghanistan"* (eigen onderlijning; adm. doss. stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 10) en *"Nee, maar toen ze vertrokken uit huis, bleef ik daar de nacht, dan bracht die me eten en vroeg me waarom ik die man had gedood, ik zei dat ik dat niet deed en ik vertelde het hele verhaal; (...) Die man kwam in de ochtend en ik zei dat ik onschuldig was, ik zei dat ik gewoon winkelier was, die persoon offerde me hulp, hij zei dat hij me vrij zou krijgen als ik zou betalen, ik gaf nummer van vader en vroeg hem te bellen en alles te regelen. (...) Hoeveel nachten was u dan in het huis bij die man? Een nacht, de tweede nacht nam hij me mee uit het huis. (...) in begin van gehoor zei u dat u op 2 hamal 1388 was vertrokken uit Afghanistan, nu blijkt het dat het 3 hamal was, waar komt het verschil vandaan? Ik herinner me de exacte datum niet, wat ik me herinner was het zaterdag dat ze me meenamen, en avond van maandag heb ik het land verlaten."* (eigen onderlijning; adm. doss. stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 20, 21, 22 en 23). Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij eerst stelt dezelfde dag te zijn vrijgelaten, dan duidelijk verklaart dat hij één nacht in het huis verbleef en later verklaart dat hij op zaterdag werd ontvoerd en op maandagavond het land heeft verlaten, aldus 2 nachten in het huis verbleef. De Raad is derhalve van oordeel dat verzoekers ontvoering en vasthouding een verzonnen gebeurtenis is. De ontvoering en de vasthouding zijn de essentiële elementen van verzoekers relaas en de redenen waarom hij zijn land ontvluchtte zodat mag verwacht worden dat hij de door hem beweerde gebeurtenis precies zou kunnen navertellen indien hij deze in werkelijkheid heeft beleefd, en minstens zou kunnen aangeven of hij al dan niet één of meerdere nachten in gevangenschap bleef.

Dat hij nog minderjarig was waardoor deze gebeurtenis een grote impact had op zijn leven, hij het verschil tussen dag en nacht amper kende en niet kan zeggen op welk uur hij is vrijgelaten, dan wel of hij een volledige nacht daar heeft verbleven, kan niet overtuigen vermits van een jongeman van zeventien jaar mag verwacht worden dat hij wel degelijk het verschil tussen dag en nacht kent en wel degelijk kan aangeven of hij de plaats waar hij vastgehouden werd al dan niet dezelfde avond verlaten heeft dan wel één of 2 nachten is moeten blijven. De vraag waarom hij zou zijn ontvoerd en waar zijn ontvoerders hem naartoe zouden hebben gebracht is dan ook niet relevant vermits verzoeker de ontvoering en vasthouding niet aannemelijk heeft gemaakt. Dat zijn vader eveneens is gevlucht is een blote bewering waaraan, in het licht van de ongeloofwaardige ontvoering, geen geloof wordt gehecht.

Het onrealistisch en ongeloofwaardig karakter van het door verzoeker opgediste relaas blijkt overigens ook uit andere elementen. Het is niet aannemelijk dat verzoeker door 5 met kalasnikov's gewapende mannen zou zijn ontvoerd en naar een schuilplaats zijn gebracht, waar ze hem achterlieten met een bewaker, en verzoeker, door eenvoudig te ontkennen dat hij de moord niet gepleegd heeft en een gewone winkelier is, er in slaagt de bewaker te overtuigen van zijn onschuld en deze laatste, weliswaar tegen betaling, verzoekers vlucht regelt door zijn vader op te bellen, een afspraak te maken en verzoeker op een afgesproken plaats bij zijn vader aflevert.

Zo is het ook merkwaardig dat volgens verzoeker de politie/soldaten van het politiebureau van district 10 zich beperkten tot het meenemen van het lijk. Redelijkerwijs kan verwacht worden dat de politie/soldaten van het politiebureau 10, verzoeker zouden ondervraagd hebben of hem gesommeerd zouden hebben naar het bureau te komen samen met zijn vader, die immers de huurder was van het pand, temeer verzoeker en zijn vader problemen kenden met de overledene. Meer nog, van verzoeker als minderjarige kan verwacht worden dat hij, wanneer hij bij de winkel van zijn vader aankomt en verneemt dat de verhuurder vermoord is, hij onmiddellijk zijn vader opbelt en dat deze dan ook onverwijld naar zijn winkel stapt terwijl uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij de winkel gewoon opende voor een half uur of 40 minuten.

De commissaris-generaal merkt voorts terecht op dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker geen enkel contact meer zou kunnen maken met iemand in Kabul, Afghanistan, aangezien hij tot maart 2009 in Kabul gewoond en gewerkt heeft waardoor verwacht kan worden dat hij over een familiaal en sociaal netwerk beschikt waardoor hij informatie of documenten zou kunnen bekomen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker zelf bewust geen contact wilde opnemen met het Rode Kruis zoals blijkt uit het gehoorverslag: *"Is er enige mogelijkheid om contact te leggen met uw familie? Nee, ik had enkel twee nummers en ik dacht ook aan rode kruis, de jongens zeggen dat ze adres verwachten, dat kan ik niet geven, ik weet niet waar ze zijn, ik ben er niet gegaan. Kunt u toelichten waarom u naar het Rode Kruis verwijst? Ja, we spraken daarover met voogd, maar nadat ik hoorde dat adressen nodig zijn, dan vroeg ik niet meer er te gaan."* (adm. doss., gehoorverslag CGVS, p.12). De commissaris-generaal

concludeert dan ook terecht dat verzoekers lakse houding omtrent het inwinnen van informatie of documenten over zijn situatie, afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

De Raad wijst er ten slotte op dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn reisweg aannemelijk te maken. Aangezien van een vreemdeling die reist met een vals paspoort mag verwacht worden dat hij essentiële informatie betreffende dit paspoort, zoals de naam, geboortedatum, geboorteplaats, verkregen visa, het land en het doel waarvoor de visa werden verkregen, zonder enig probleem zou kunnen meedelen, gelet op de kans die hij loopt om bij een controle aangehouden en ondervraagd te worden omtrent zijn identiteit en zijn reisdoel, kan het niet overtuigen dat verzoeker - die met een vals paspoort zou hebben gereisd - slechts wist dat zijn paspoort een rode kleur had en opgemaakt was met zijn naam en foto. Vermits het algemeen geweten is dat op internationale luchthavens veelvuldige identiteitscontroles plaatsvinden en dat de mogelijkheid bestaat om er grondig te worden ondervraagd over reisdocumenten en identiteit, en dit telkens op individuele basis, kan redelijkerwijs verwacht worden dat de smokkelaar de reis grondig voorbereidt teneinde het risico om tijdens één van de controles door de mand te vallen, te minimaliseren. Verzoeker gaat voorbij aan deze pertinente motivering en beperkt zich tot enerzijds de herhaling van zijn verklaringen over zijn reis vanuit Kabul, via Peshawar en Karachi richting België met het vliegtuig, de wagen en de trein, en de toevoeging dat hij vermoedelijk met een vliegtuig van Lufthansa richting Keulen gereisd is omdat het vliegtuig wit met twee rode strepen was, hij zeven uur gevlogen heeft en hij vervolgens een uur in de auto zat alvorens een treinticket te hebben verkregen, en anderzijds tot de kritiek dat de commissaris-generaal deze informatie had kunnen bekomen indien hij voldoende had doorgevraagd. Echter, verzoeker gaat eraan voorbij dat uit de lezing van het gehoorverslag blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk getracht heeft de ontbrekende antwoorden uit de vragenlijst (administratief dossier, stuk 12: vraag 34) van de Dienst Vreemdelingenzaken over verzoekers reisweg tussen Karachi en Brussel te reconstrueren aan de hand van bijkomende vragen: "*Waar ging u naartoe vanuit karachi? (...) Naar waar reisde u dan?*" (adm. doss., stukgehoorverslag CGVS, p. 11), doch dat verzoeker hierop antwoordde niet te weten in welke luchthaven hij aankwam, zonder melding te maken van het feit dat hij vermoedelijk met een vliegtuig van Lufthansa naar Keulen zou zijn gevlogen. De herhaling van zijn verklaringen en de post-factum verklaring over zijn reisweg doen dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker geen voldoende kennis heeft over zijn paspoort en de luchthaven waar hij in Europa aankwam. Waar verzoeker nog stelt dat van het Commissariaat-generaal kan verwacht worden dat hij in het geval van een minderjarige enige inspanning levert omtrent de vragen om gedetailleerde informatie te verkrijgen, wijst de Raad erop dat het gehoor werd aangepast aan de leeftijd van de asielzoeker en werd uitgevoerd door een gespecialiseerde medewerker van het Commissariaat-generaal (CGVS gehoorverslag, p. 1).

2.6. Dat aan verzoekers identiteit en afkomst uit Kabul niet wordt getwijfeld, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) in aanmerking worden genomen.

2.8. Verzoeker is van oordeel dat hij wel degelijk een ernstig risico loopt om in zijn regio van afkomst, Kabul, het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het document "*Subject Related Briefing Afghanistan, Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul*" van 19 november 2009 concludeert dat er nog steeds regionale verschillen zijn in de veiligheidssituatie in Afghanistan, het conflict zich heeft uitgebreid, verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen, doch dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit het document blijkt immers dat in de hoofdstad Kabul weliswaar aanvallen worden uitgevoerd door de Taliban maar geen "open combat" wordt gevoerd, en dat de incidenten in de hoofdstad de vorm aannemen van zelfmoordaanslagen en aanvallen op high profile doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd enerzijds en zelfmoordaanslagen en berrmbommen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de

belangrijkste invalswegen anderzijds. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Ook is het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en gelokaliseerd en is de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt. Ook UNHCR vermeldt in het document *"Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection"* van 6 oktober 2008 Kabul niet als zijnde onveilig gebied.

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing toegeeft dat het conflict zich heeft uitgebreid en dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen, zonder dat hierbij verwezen worden naar enig document en het niet aan verzoeker overgemaakt wordt bij het opvragen van het volledige administratief dossier, merkt de Raad enerzijds op dat uit het administratief dossier blijkt dat het CEDOCA-document van 19 november 2009 overgemaakt werd aan de hand van publieke informatie verstrekt door gezaghebbende instanties, waaronder de VN secretaris-generaal, ICRC, ISAF, ANSO en UNHCR, en dat anderzijds verzoeker aan de hand van zijn inzagerecht deze informatie wel degelijk kan raadplegen. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoeker, blijkens het administratief dossier, geen gebruik heeft gemaakt van zijn inzagerecht, zodat hij bezwaarlijk kan beweren dat bij het opvragen van het volledige administratief dossier het bewijs (de informatie) niet wordt geleverd.

In zoverre verzoeker ook aanvoert dat het feit dat er geen 'open combat' gevoerd wordt en het feit dat 'high profile' doelwitten worden gevisieerd, irrelevant is aangezien zelfmoordaanslagen en bommen ook onschuldige burgerslachtoffers maken, wijst de Raad erop dat, om aan de vereisten voor de toekenning van subsidiaire bescherming wegens oorlogsgeweld te voldoen, de situatie ter plaatse dient te voldoen aan de begrippen die daarvoor door de wetgever in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet worden geformuleerd. Uit de door verzoeker aangehaalde fragmenten van de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat er in Kabul "willekeurig geweld" is, noch dat het om "oorlogsgeweld" gaat in internationaal mensenrechtelijke zin. De gerichte aanslagen in de stad Kabul, waarbij de gewone Afghaanse burgers niet worden gevisieerd, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, belopen niet tot 'protacted armed confrontation' zoals vereist door het additionele protocol bij de Conventie van Genève van 1949 en zoals beschreven in de definitie van een 'non-international armed conflict' van het International Committee of the Red Cross (ICRC). Verzoeker toont niet in concreto aan dat de conclusies en de analyses van de commissaris-generaal betreffende de veiligheidssituatie in Kabul-stad onjuist zouden zijn, vermits hij zich beperkt tot de blote bewering dat het nieuws en gespecialiseerde informatie bevestigen dat ook in de regio van Kabul nog steeds aanslagen gebeuren zonder dat hiervoor enige verklaring is dan wel dat er gerichte aanvallen zouden gebeuren, en dat burgers nog steeds geslachttofferd worden in deze oorlog, zonder deze bewering te staven aan de hand van concrete informatie.

De verwerende partij laat op 12 oktober 2010 aan de Raad een update geworden betreffende de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul in de periode november 2009 en augustus 2010 (*"Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" van 17 augustus 2010*). Hieruit blijkt dat het geweld in de stad Kabul vanaf 2010 zodanig is afgenomen dat de veiligheidssituatie in de stad rustig kan genoemd worden. De AEG's richten hun energie op andere locaties en beperken zich in de hoofdstad tot occasionele, grote, aandachttrekkende aanslagen. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat er op dit moment in de hoofdstad Kabul voor burgers geen reëel risico bestaat om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat, in het licht van de recente informatie over verzoeksters plaats van herkomst Kabul-stad, verzoeker niet in aanmerking komt voor het statuut van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, stelt de Raad vast dat in het administratief dossier geen andere elementen voorhanden zijn waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS